

ДУШКО НОВАКОВИЋ

ДИВНА, ИДЕАЛНО ОБЛИКОВАНА У СВЕМУ
ТАКОРЕЋИ АКСИОМАТИЧНА...

ЈА

*Зачео ме љуви оџац
Ситнији од зрна сочива
Боље видљив њек испод луџе
Нисам му сазнао име
Слеџа мајка ме дојила
Подземним млеком крџице
Козјом ме брадицом мазила
Терала да се кроз брџицу
Закачену за обе усне
Наџџевавам с џромовима и хуком реке
Ни њој не сазнадох име
С немом сам се браћом и сесџрама иџрао
Но кад ми досадице
Цесџом без џуџоказа кренух да џещачим уназад
Час изнајмљиван дружинама кловнова
Час џрџан у врећу умесџо сламе
За баџаче ножева и сџрела
Баџач џосџадох и ја
Био сам џоџаман себи, али не и друџима
Друџи би се окамењивали на осмех џодлаца
Ја омеџцавао до мекоџе џамука
Друџи у крунама и жезлима видеџе циљ своџа рађања
А ја у наивносџи росних каџи чисџоџу своџ оџсџанка
А у незнању мрџивих језика сџас од Елекџирине црнине
Прави џинови за мене беху волови и краве*

Да једино моје шело ушажи жедну пусињу у себи
Ни пада те није било, ни намигом дац знак да си шу

Тако се обраћа сенка другој сенци, а обе мисле
Да су од анђeosке врсте, мада накосирецене једна
на другу

МОЈОЈ ТКАЉИ

Често те заичем тамо, у шаванском собичку, испод облака
Како без роишања и србе подносиц, слепачки усредсређена
Прошуратем вођице кроз основну поику предива
Сва мучна обележја Пенелопиног живог сесиринсива
Увек нагнућа над дрвеним разбојем, већ и сама преиворена
У зорућу лојаницу, мекану од благе шовивосици – а дуца ти
букеи

С пуно иривих, проламсаних лисцића на врху фициља –
Ткајући и за мене, по мери сачуваног, миског сећања
Тканице од реченичног предива, шо најјачег сукна
Да бих могао, у даиом часу да их ирицијем на обе лоицице
Обућарском иглом кроз коју је провучена зидарска жица
И наиравам себи крила да винем се куд ме жеље воде
А највише онда кад осетим да ме је комуна описала
А нема ми живоци у њој грамзивој и осорној, сем у књигама
Иако добро знам да ће земља бици швоја последња тканица –
Мени крпача, на коју ћу се, кад заврци са последњим узлом
Суновраици, оборен, с шреском, али ћу моћи да видим
Како ми срце обилно кволици, разнесено у парампачад
Док се небо, као швоја најлеци тканица, сици према
мени

И засице ме, као велики хирурци шампона, да ме свег уције
Јер сам, шако саишвен, његова последња висина, а оно мени
дно

Те ти и кажем, неизговорено, сабијен у чвор жућеносици
Ткаљо над ткаљама, храбрицици даха, ако је и за неку
уциху

Хвала ти цио ме цолог живоци обмањујеш, а ја ти се дивим.

СИЈАМЦИ

*И Месеџ је
Овде изнад Токија
Најјуре ѿуначак у сѿруку
А онда се, ѿред зору, сѿањи
У ѿрозирни комадић саѿуна*

Баѿи као изнад Београда.

МУМИЈЕ

*Полазне и усѿуѿне сѿанице: Екинака, Акивабаро, Шинђеку
Цели мравињаѿи раденика улазе у вагоне, колона за колоном
Без гѿурања и ломљења косѿиѿу, гажења и сабијања
Кад се неко нагне да веже ѿерѿлу и ѿдигне исѿале кључеве
Чак и без оног знаѿижељног осврѿања, кад заузму седиѿиѿа
Шѿа ко носи у акѿиен-ѿиѿни, ѿорби или кеси, или у срѿу
Јер сви су они мумије које ѿоѿијују бесмрѿносѿ времена
Врхунског шефа који кад се наљуѿи и ѿочне да кажњава
Драсѿично кажњава чак и за неколико минуѿа закаѿњавања
Сем кад је нерадни дан, а мумије оживе, весело, у сѿановима.*

ОБЕЋАЊЕ

*Пријаѿељу
Раѿорѿирам ѿи:
Одржао сам даѿо обећање
Замолио сам да ми ѿкажу
У ком ѿравѿу је Фуѿи
И ѿозравио гѿа с ѿри дигнуѿа ѿрсѿа
А ѿѿтом и ѿарѿизански.*

ПРИЧАМ, А ТИ КАЖЕШ

*Причам, а заѿраво муѿам
С најором идиоѿа:*

Рекло би се на проишничку сѣрану, сѣално зарад одбране
Мада је ѿо, зајраво, увек било циљање у власѣиѿо биће
У сумњивом, муѣном исѣицању алибија за правдање кривице

А знам, уз све ѿо и све друго, да је приликом заѣишѣја
Кад год би дошло до мирног пресабирања у мозгу
Таквој ѿомисли припадала чаролија оне леје зазонеѣносѣи
За меѣама у које циља љубав, као наука о узвишеном вољењу
Никад исѣиѣана до краја, никад оцењено њено бдење
У ујорној вољи да се одржава и на ѣакав, неоцењени начин
Док се све око ње исѣиѣивало и оцењивало, сумњичило

Шѣо ме, као цѣо и сам знац, мучило, грозном несаницом
Као да се ради о некој вечној ѿомисли, и ѿо ѿуѣем
Одлагања њеног краја, без икаквог објацињења, због чега је
Њена ѿошреба за ѣуѣањем, у свеѣу јако брбљивих анала
Увек била јача од жеље за величањем свог сѣидљивог ѿворца

То ме је збуњивало до слуђивања, ѿо ми је од главе
Правило бездану јаму у коју се сливало све и сваѣија
Али највише, и ѿо ѿи морам рећи, оно цѣо си ми ѿи доносио
Као милодаре за преѣознавање, браше Фаусѣе, рђо накуѣачка!